

Sygn. akt II K 1227/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Grzegorz Król**

Protokolant: **Ilona Krzysztoń**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 grudnia 2020 roku i 5 lutego 2021 roku

sprawy z oskarżenia prywatnego M. F. (1) przeciwko

J. B.

córcie E. i J. z domu S.

urodzonej (...) w N.

oskarżonej prywatnym aktem oskarżenia o to, że

w dniu 1 października 2019 roku na terenie przedszkola w Ż. rejonu (...), naruszyła nietykalność cielesną M. F. (1) chwytając ją i szarpiąc za sweter, dwukrotnie uderzając w twarz oraz opluwając, nadto znieważyla M. F. (1) słowami obraźliwymi tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

i

M. B. (1)

synowi S. i M. z domu S.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego prywatnym aktem oskarżenia o to, że

w dniu 1 października 2019 roku na terenie przedszkola w Ż., rejonu (...), znieważył M. F. (1) słowami obraźliwymi tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.

oraz sprawy z oskarżenia wzajemnego J. B. i M. B. (1) przeciwko

M. F. (1)

córcie J. i G. z domu S.

urodzonej (...) w N.

oskarżonej o to, że

w dniu 1 października 2019 roku na terenie przedszkola w Ż. rejonu (...), znieważyla J. B. i M. B. (1) słowami obraźliwymi tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.

I. oskarżoną **J. B.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i na mocy art. 59 k.k.- odstępuje od wymierzenia kary;

II. na mocy art. 46 § 2 k.k. zasądza od oskarżonej **J. B.** na rzecz oskarżycielki prywatnej M. F. (1) kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem nawiązki;

III. oskarżonego **M. B. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. i na mocy art. 59 k.k.- odstępuje od wymierzenia kary;

IV. na mocy art. 46 § 2 k.k. zasądza od oskarżonego **M. B. (1)** na rzecz oskarżycielki prywatnej M. F. (1) kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem nawiązki;

V. na podstawie art. 628 § 1 k.p.k. zasądza od oskarżonych **J. B. i M. B. (1)** na rzecz M. F. (1) kwotę 1.164 (tysiąc sto sześćdziesiąt cztery) złotych tytułem poniesionych kosztów procesu;

VI. oskarżoną **M. F. (1)** uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego jej wzajemnym aktem oskarżenia i kosztami postępowania w tym zakresie obciąża oskarżycieli prywatnych w zakresie przez nich poniesionymi.

UZASADNIENIE			
<i>wyroku z dnia 16 lutego 2021 r.</i>			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1227/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			

Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	<p>J. B.</p> <p>M. B. (1)</p> <p>M. F. (1)</p>	<p>w dniu 1 października 2019 roku na terenie przedszkola w Ż. rejonu (...), naruszyła nietykalność cielesną M. F. (1) chwytając ją i szarpiąc za sweter, dwukrotnie uderzając w twarz oraz opluwając, nadto znieważyla M. F. (1) słowami obraźliwymi tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 217 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>w dniu 1 października 2019 roku na terenie przedszkola w Ż., rejonu (...), znieważyl M. F. (1) słowami obraźliwymi tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.</p> <p>w dniu 1 października 2019 roku na terenie przedszkola w Ż. rejonu (...), znieważyla J. B. i M. B. (1) słowami obraźliwymi tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Dziecko oskarżonych- J. B. i M. P. B. uczęszcza	- wyjaśnienia J. B.	k. 50	

do przedszkola w Ż. wraz z dzieckiem oskarżycielki prywatnej- M. C. F..	-wyjaśnienia M. F. (1)	k. 50v
	-wyjaśnienia J. B.,	k. 50
1 października 2020 roku J. B. wraz z mężem M. B. (1) udali się do przedszkola celem odebrania syna. M. B. (1) został w samochodzie. Podczas ubierania dziecka, J. B. zauważyła, że ten ma mokre ubranie. Wychowawczynie dzieci M. L. poinformowała, że podczas mycia zębów, bawiąc się, dziecko zostało pochłapane wodą przez kolegę C. F..	-wyjaśnienia M. F. (1),	k. 50v-52
	- notatka służbowa z 1 października 2020 roku,	k. 59
	- zeznania świadka M. F. (2),	k. 71
	-wyjaśnienia M. F. (1),	k. 50v- 52
	- zeznania M. L.,	k. 68v-69
	- zeznania J. M.,	k. 69v-70
	- notatka służbowa z 1 października 2020 roku,	k. 59
	- zeznania M. L.,	k. 68v-69
	- informacja Policji w Nawojowej,	k. 61
	- zeznania świadka M. F. (2),	k. 71
	- zeznania M. L.,	k. 68v-69
	- karta karna,	k. 28
	-wywiad środowiskowy,	k. 40-42
	- karta karna,	k. 29
	-wywiad środowiskowy,	k. 36-37
	-dane osobopoznawcze	k. 49v
Gdy wychowawczynie przebywała w klasie, między J. B., a M. F. (1) doszło do wymiany zdań na temat wychowania dzieci. Wówczas to J. B. zwróciła się do M. F. (1) słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, chwyciła za sweter i zaczęła ciągnąć w kierunku wyjścia, proponując by kontynuowały kłótnię na zewnątrz. W trakcie kłótni J. B. dwukrotnie uderzyła M. F. (1) w twarz, pozostawiając na niej czerwony ślad, zaś na szyi niewielkie zadrapanie. Całe zdarzenie było dynamiczne, kobiety krzyczały.		
Wychowawczynie dzieci- M. L. słysząc głośną rozmowę rodziców oraz mając na uwadze, iż świadkami rozmowy rodziców są dzieci, poprosiła by opuścili		

teren przedszkola. J. B. wychodząc z przedszkola splunęła na oskarżycielkę prywatną, zabrała syna i odprowadziła go do samochodu, a następnie wraz z mężem wróciła do M. B. (2), która pozostała w przedszkolu. Wtenczas oskarżony M. B. (1) zaczął wyzywać M. F. (1) słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz zwracając się do niej z pytaniem „ilu chłopów wykończyła”.

Wychowawczynie dzieci ponownie wyszła na korytarz informując J. i M. B. (1) oraz M. F. (1), iż albo opuszczą teren przedszkola, albo zostanie wezwana Policja.

Strony opuściły przedszkole.

Bezpośrednio po zdarzeniu M. F. (1) udała się do Komisariatu Policji w Nawojowej celem złożenia zawiadomienia o zdarzeniu, które miało miejsce w przedszkolu. Pouczona o dalszym trybie postępowania, 3 października 2019 roku wniosła prywatny akt oskarżenia.

2 października 2020 roku oskarżeni J. i M. B. (1) oraz M. F. (1) przeprosili wychowawczynię za zaistniałą sytuację, deklarując, że nie powtórzy się ona.

Oskarżona J. B. jest osobą pełnoletnią. Legitymuje się wykształceniem

zawodowym- kucharz
kelner. Nie pracuje
zawodowo, zajmuje się
domem. Pozostaje na
utrzymaniu męża M. B.
(1). Dotychczas nie była
karana sędownie. Nie
leczyła się odwykowo,
psychiatrycznie, ani
neurologicznie. Nie jest
osobą konfliktową, a w
sąsiedztwie ma dobrą
opinię.

Oskarżony M. B. (1)
jest osobą pełnoletnią,
legitymuje się
wykształceniem średnim
technicznym. Jest
zatrudniony jako
pracownik budowlany
w Niemczech. Na
swoim utrzymaniu ma
małoletniego syna oraz
żonę. Dotychczas nie był
karany sędownie. Nie
leczył się odwykowo,
psychiatrycznie, ani
neurologicznie. Nie jest
osobą konfliktową, a
w sąsiedztwie ma
dobrą opinię. Nie
był zatrzymywany do
wytrzeźwienia, nie
wchodził w konflikt
z prawem wymagający
interwencji Policji.

Oskarżona wzajemnie M.
F. (1) jest osobą
pełnoletnią. Nie pracuje
zawodowo, zajmuje się
domem. Pozostaje na
utrzymaniu męża. Posiada
majątek nieruchomy w
postaci domu oraz majątek
ruchomy- samochód
osobowy. Nie leczyła się
odwykowo,

psychiatrycznie, neurologicznie.	ani		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	M. F. (1)	w dniu 1 października 2019 roku na terenie przedszkola w Ż. rejonu (...), znieważyla J. B. i M. B. (1) słowami obraźliwymi tj. o przestępstwo z art. 216 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na podzielenie zarzutu oskarżenia, iż oskarżona M. F. (1) znieważyla J. B. i M. B. (1) słowami powszechnie uznanymi za obelżywe.	-wyjaśnienia M. F. (1)	k. 50v-52	
OCena DOWOdów			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	- wyjaśnienia J. B.	Oskarżona J. B. nie przyznała się do	

- wyjaśnienia M. B. (1)
- wyjaśnienia M. F. (1)
- zeznania M. L.
- zeznania J. M.
- zeznania A. F.
- zeznania M. F. (2)
- karta karna,
- wywiady środowiskowe,
- notatka służbowa

popelnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że to M. F. (1) wszczęła kłótnię, podczas której miała wyzywać małżonków B.. Równocześnie zaprzeczyła aby miała popchnąć oskarżycielkę prywatną, opluć ją bądź uderzyć. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej (oskarżycielki wzajemnej) są wiarygodne jedynie w zakresie dotyczącym okoliczności odbierania dzieci i powstania kłótni między oskarżonymi na terenie przedszkola. Dalsza część jej depozycji nie jest wiarygodna, bowiem prezentowana wersja nie została potwierdzona innymi wiarygodnymi dowodami. Zważyć należy, iż po powrocie z przedszkola, M. F. (1) wróciła do domu, gdzie jej teściowa widziała czerwony ślad na policzku oraz otarcie na szyi. Co więcej, stanowisku oskarżonych B., iż do niczego nie doszło, a to oni są wyłącznymi pokrzywdzonymi, przeczy zachowanie oskarżycielki prywatnej, która będąc jeszcze w przedszkolu zabiegała o to by wychowawczyni zawiadomiła Policję. Z powodów technicznych niemożliwym było telefoniczne zawiadomienie Policji, sama zaś oskarżycielka prywatna udała się na komisariat Policji, gdzie poinformowała o całym zdarzeniu. W ocenie

Sądu, logika postępowania oskarżycielki prywatnej oraz doświadczenie życiowe wskazują, iż w przypadku nagłych zdarzeń podczas których dochodzi czy to do naruszenia nietykalności cielesnej czy do znieważenia, oczekiwaną i rozsądną reakcją człowieka jest powiadomienie odpowiednich służb i zabezpieczenie ewentualnych dowodów. Tak właśnie postąpiła M. F. (1)- najpierw poprosiła o wezwanie Policji wychowawczynię, a gdy to ze względów technicznych stało się niemożliwe, sama udała się na Policję, gdzie po pouczeniu przez funkcjonariusza Policji- dwa dni po zdarzeniu złożyła prywatny akt oskarżenia (k. 3). Tożsamego zachowania nie podjęli oskarżyciele wzajemni- prywatny akt oskarżenia przez nich złożony stanowił odpowiedź na informację o wytoczeniu przeciwko nim oskarżenia (k. 3 akt II K 766/20). Wzajemny akt oskarżenia został złożony dopiero w sierpniu 2020 roku, a więc blisko rok po całym zdarzeniu. Nie sposób również pominąć treści wyjaśnień oskarżonego M. B. (1), który wskazał, że podczas kłótni w przedszkolu nie widział powodów do zawiadomienia Policji (k. 72), a więc podjęcia

jakiegokolwiek interwencji celem obrony także własnych praw, które miały być wówczas naruszone. W konsekwencji, w ocenie Sądu, zarówno złożony wzajemny akt oskarżenia, jak i aktualne twierdzenie oskarżonego M. B. (1), iż on i małżonka czuli się znieważonymi podczas wymiany zdań z oskarżoną wzajemną, stanowią o przyjętej linii obrony.

Z powyższych względów, Sąd uznał, iż w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy, wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) nie są wiarygodne. Do dokonanej już wyżej oceny dodać trzeba, że z depozycji oskarżonego wynika, że to M. F. (1) krzyczała, zaś J. B. zachowywała się cicho i spokojnie. Powyższemu twierdzeniu przeczą zeznania świadka M. L., która zarówno w sporządzonej przez siebie notatce służbowej, jak też w złożonych zeznaniach wskazała, iż obie kobiety krzyczały. Nie było więc tak jak twierdzi oskarżony, czy świadek A. F., że odpowiednio J. B. oraz M. F. (1) nie krzyczały, a wręcz, że wzajemnie się uciszały. Z poczynionych ustaleń wynika, że w kłótni czynnie uczestniczyły obie oskarżone. Za niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego również w części w jakiej negował swoje sprawstwo,

brak uczestnictwa w kłótni
czy niewypowiadanie
względem oskarżycielki
wzajemnych słów
powszechnie uznanych za
obelżywe. Powyższemu
przeczy po pierwsze
stanowisko świadka M.
L., która wskazała, że
gdy po raz drugi
wyszła do stron, wszyscy
krzyczeli, po wtóre zaś,
skoro oskarżona J. B.
po pierwszej wymianie
zdań odprowadziła syna
do samochodu, a
celem podróży małżonków
było odebranie P. B.
z przedszkola, niczym
uzasadnione było przyjęcie
oskarżonego wraz z
małżonką z powrotem do
przedszkola. W ocenie
Sądu, w tym zakresie
logiczna jest ta część
wyjaśnień M. F. (1),
iż oskarżony przyszedł
ponownie z małżonką
i wówczas zaczął ją
wyzywać.

W zasadniczej części
Sąd uznał za wiarygodne
wyjaśnienia oskarżonej
wzajemnie M. F. (1),
bowiem jej wersja
przebiegu zdarzenia,
zwłaszcza w zakresie
naruszenia jej
nietykalności poprzez
szarpnięcie oraz użycie
wobec niej słów
powszechnie uznanych
za obelżywe, została
potwierdzona innymi
dowodami. Sąd uznał
natomiast za
niewiarygodne, bo
sprzeczne z poczynionymi
ustaleniami, iż oskarżona

wzajemnie nie uczestniczyła czynnie w kłótni.

W ocenie Sądu zeznania świadka M. L. są spójne i logiczne, dlatego jako wiarygodny dowód stały się podstawą czynionych rozważań. Zważyć należy, że świadek jest osobą obcą dla stron, niebędącą zainteresowaną rozstrzygnięciem sprawy. Z depozycji świadka, jak też sporządzonej przez nią notatki służbowej wynika, że wprawdzie była obecna 1 października 2019 roku w przedszkolu, niemniej jedyną okolicznością, którą w sposób kategoriyczny potwierdziła jest to, że w tym dniu doszło do wzajemnej kłótni między oskarżonymi, a oskarżoną wzajemnie, a nadto, że ta ostatnia domagała się zawiadomienia Policji. Fakty te zostały również udokumentowane w notatce służbowej. Ze względu na przebywanie w pomieszczeniu obok korytarza (w klasie wraz z dziećmi) świadek słyszała wyłącznie głosy, nie mogąc równocześnie wskazać jakie słowa zostały wypowiedziane, czy były to słowa wulgarne oraz tego kto i do kogo je kierował. Podobnie zabiegi stosowane przez oskarżycielkę prywatną i jej męża (k. 57) w żaden sposób nie pozwoliły zanegować konsekwentnie prezentowanego przez

świadka stanowiska, iż jedyną okolicznością, którą może potwierdzić jest wyłącznie powstanie kłótni między stronami na korytarzu przedszkola oraz tego, że M. F. (1) zabiegała o wezwanie Policji. W konsekwencji depozycje świadka choć w pełni wiarygodne, nie pozwoliły na zweryfikowanie twierdzeń stron.

Za wiarygodne Sąd uznał również depozycje świadka J. M., który w sposób spójny i logiczny wskazał, że słyszał, iż oskarżeni się kłócą (co potwierdził również małoletni syn świadka), a także i to, że powodem kłótni miało być „ochłapanie dziecka wodą”. Nadto prócz okoliczności, iż M. L. próbowała uspokajać strony, świadek, z uwagi na przyście do przedszkola, gdy kłótnia już się kończyła, nie znał dokładnego jej przebiegu, ani w szczególności czy doszło do przepychanek zarówno fizycznych, jak i słownych, w tym by padały słowa wulgarne.

Odnośnie zeznań świadka A. F. (k. 70v) wskazać trzeba, że wymieniony nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia z 1 października 2019 roku, a informacje odnośnie jego przebiegu uzyskał od żony M. F. (1). Kolejne spotkania wymienionego

świadka z oskarżonymi J. B. i M. B. (1) i następującą wówczas wymianą zdań, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a jedynie potwierdzają, że małżeństwo M. i A. F. jest skonfliktowana z oskarżonym małżeństwem B.. Co więcej, świadek z uwagi na stosunek małżeński z oskarżycielką prywatną umniejsza jej rolę w kłótni, twierdząc, że ta wyłącznie uspokajała oskarżonych. Z innych wiarygodnych dowodów wynika bowiem, że czynnie uczestniczyła w kłótni, krzycząc, choć nie wypowiadała wówczas wulgaryzmów. W konsekwencji jedyną okolicznością uwzględnioną przez Sąd w toku czynionych ustaleń, a wynikającą z depozycji wymienionego świadka, jest właśnie fakt konfliktu stron, który nie jest spowodowany wyłącznie zdarzeniem z 1 października 2019 roku.

Podobnie świadek M. F. (2) informacje co do przebiegu rozważanego zdarzenia posiadała od M. F. (1), a więc swojej synowej. Od niej wiedziała, iż przyczyną kłótni było pochłapanie się wodą przez dzieci. Okolicznością istotną w sprawie, a potwierdzającą wersję oskarżycielki prywatnej jest naoczne stwierdzenie przez świadka, iż w dniu 1 października 2019 roku,

	<p>po powrocie z przedszkola, wymieniona posiadała na twarzy śladów uderzenia i uszkodzenie naskórka szyi, nadto, że rozżalona i przestraszona całą sytuacją dokonała zgłoszenia zdarzenia na Policji. Mając na względzie, iż zeznania świadka w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy są spójne i logiczne, Sąd włączył je do podstawy czynionych ustaleń.</p> <p>Sąd poczynił również ustalenia na podstawie zalegających w aktach sprawy dokumentach: karty karnej, wywiadów środowiskowych oraz notatki służbowej sporządzonej przez świadka M. L.. Powyższe nieosobowe źródła dowodowe został sporządzone przez uprawnione osoby, w zakresie posiadanych kompetencji, nadto zaś, żadna ze stron nie negowała ich autentyczności oraz treści. Podobnie Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wartości dowodowej.</p>	
<p>1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		

Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I i III	J. B. M. B. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Odpowiedzialności karnej z art. 216 § 1 k.k. podlega ten kto, to znieważa inną osobę w jej obecności albo choćby pod jej nieobecność, lecz publicznie lub w zamiarze, aby zniewaga do osoby tej dotarła.</p> <p>Natomiast odpowiedzialności karnej z art. 217 § 1 k.k. podlega ten, kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną. Przepis ten obejmuje te czyny, które nie naruszają integralności ciała i nie powodują zmian anatomicznych.</p> <p>Oдноśnie odpowiedzialności karnej oskarżonej J. B., zgromadzony w sprawie materiał dowodowy</p>			

pozwolił na wniosek, iż wymieniona dopuściła się czynu zabronionego kwalifikowanego kumulatywnie z art. 216 § 1 i art. 217 § 1 k.k., na szkodę M. F. (1), a który polegał na tym, że w dniu 1 października 2019 roku na terenie przedszkola w Ż. rejonu (...), naruszyła nietykalność cielesną pokrzywdzonej chwytając ją i szarpiąc za sweter, dwukrotnie uderzając w twarz oraz opluwając, nadto znieważyla wymienioną słowami obraźliwymi. Wskazane okoliczności wynikają nie tylko z depozycji pokrzywdzonej M. F. (1), ale w szczególności z innych dowodów, w tym zeznań świadka M. F. (2). Nie sposób pominąć, iż zachowanie oskarżycielki prywatnej, mające miejsce bezpośrednio po zdarzeniu tj. prośba o wezwanie Policji, udanie się na komisariat celem złożenia zawiadomienia, a ostatecznie wniesienie prywatnego aktu oskarżenia, potwierdzają wersję nie tylko tego, że między J. B., M. B. (1), a M. F. (1) doszło do kłótni, ale przede wszystkim tego, że podczas wymiany zdań doszło do naruszenia praw pokrzywdzonej, których ochrony domagała się w sposób proceduralnie właściwy. Odnośnie naruszenia nietykalności cielesnej M. F. (1) podkreślić należy, iż ślady

powyższego pozostały na ciele pokrzywdzonej, co stwierdziła naocznie świadek M. F. (2).

Oskarżona J. B. jest osobą pełnoletnią, doświadczoną życiowo, dlatego zasadnym jest przyjęcie, że winna ona co najmniej przewidywać konsekwencje własnego zachowania, a więc tego, że wypowiedane słowa mogą znieważać inną osobę, a także i tego, że szarpiąc, popychając czy opluwając, narusza się cudzą nietykalność osobistą. W dacie czynu oskarżona nie znajdowała się w stanie wyłączającym bądź ograniczającym w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania postępowaniem. W związku z powyższym jest osobą zdolną do ponoszenia odpowiedzialności na gruncie prawa karnego. Równocześnie zdaniem Sądu, uwzględniając okoliczności zdarzenia, stopień winy oskarżonej nie jest wysoki.

Analiza ujawnionych w przedmiotowej sprawie okoliczności, dokonywana przez przyzmat kwantyfikatorów wskazanych w art. 115 § 2 k.k., pozwoliła na przyjęcie, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej J. B. nie

jest znaczny. Niewątpliwie zachowania oskarżonej naruszały istotne dobra prawnie chronione, przysługujące każdemu człowiekowi, w postaci czci, dobrego imienia oraz wolności od naruszanie integralności ciała. Tym niemniej nie można równocześnie tracić z pola widzenia sytuacji w której doszło do popełnienia czynu zabronionego. Między stronami doszło do słownej przepychanki podczas odbierania dzieci z przedszkola, gdy oskarżona uzyskała informację o pochłapaniu jej dziecka wodą przez dziecko pokrzywdzonej M. F. (1). Z poczynionych ustaleń wynika zaś, że M. F. (1) czynnie uczestniczyła w kłótni, zarzucając oskarżonej brak wychowania dziecka oraz nieprawidłowości w jego pilnowaniu, a więc formułując tezy nieprzychylne pod adresem matki czy prawnego opiekuna. Do powyższego dodać należy, że rodzina oskarżonych B. jest skonfliktowana z rodziną F., zaś konflikt ten istniał już przed 1 października 2019 roku (k. 57). Inkryminowane zdarzenie zarówno dla oskarżonej, jak i oskarżycielki prywatnej, pod pretekstem ochrony dzieci, stało się możliwością wylania wzajemnych żali i pretensji. Żadna ze stron

nie była wyłącznie tą, która miała neutralizować kłótnię, dążąc do jej pokojowego zakończenia w przedszkolu. Uznając, iż stopień społecznej szkodliwości nie miał charakteru znacznego, Sąd uwzględnił wprawdzie, że całe zdarzenie miało miejsce na terenie przedszkola, w obecności małoletnich dzieci, a więc osób podatnych na wpływy otoczenia i szybko przyswajające padające słowa (zwłaszcza te używane przez dorosłych), niemniej równocześnie z poczynionych ustaleń wynika, że kłótnia odbywała się w wąskim gronie, a na skutek interwencji świadka M. L. i J. M., została szybko ukończona. Odnośnie zaś naruszenia nietykalności cielesnej, Sąd zważył, że do szarpnięcia i oplucia doszło na skutek niepohamowanych emocji, w czasie dynamicznej sytuacji, gdy obie strony dokonywały wzajemnego ataku słownego. Sama pokrzywdzona nie korzystała z pomocy medycznej, następnego dnia nie miała widocznego zasinienia policzka, zaś z pouczenia uzyskanego od funkcjonariusza Policji (o czym zeznała pokrzywdzona) wynika, że z uwagi na nieznaczność obrażeń, niezasadne byłoby zwracanie się o dokonanie obdukcji lekarskiej.

Wspomnieć również należy, iż z depozycji bezpośredniego świadka zdarzenia M. L. wynika, że w jej ocenie zdarzenie nie miało charakteru na tyle drastycznego aby konieczna była interwencja Policji.

Odnosnie odpowiedzialności karnej oskarżonego M. B. (1) zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił uznać, że wymieniony w dniu 1 października 2019 roku popełnił czyn polegający na tym, że na terenie przedszkola w Ż., rejonu (...), znieważył M. F. (1) słowami obraźliwymi. Jak szczegółowo wskazano w części poświęconej ocenie dowodów oskarżony wraz z małżonką wrócił do pokrzywdzonej, która pozostała w przedszkolu i używając słów wulgarnych oraz pytając „ilu chłopów wykończyła” znieważył ją. W ocenie Sądu nielogiczne były wyjaśnienia oskarżonego, gdy twierdził, że do niczego między stronami nie doszło, że to oskarżeni byli wyłącznie pokrzywdzeni, gdy równocześnie, po odprowadzeniu dziecka do samochodu, M. B. (1) wrócił z małżonką by niejako wyjaśnić do końca sprawę z M. F. (1). Skoro to oskarżycielka prywatna miała zainaugurować kłótnię i to ona miała używać względem

oskarżonych słów obelżywych, zaś J. B. miała ją jedynie uspokajać celem zażegnania sporu, niczym nieuzasadnione byłoby po pierwsze stanowisko świadka M. L. (a w ślad za tym treść notatki służbowej), która twierdziła, że mimo niemożności rozpoznania znaczenia padających słów, na pewno obie panie, a później i oskarżony, byli czynnymi uczestnikami sporu, po wtóre zaś nielogiczne byłoby zachowanie polegające na powrocie do osoby, która spowodowała kłótnię, a nadto która miała wyzywać wulgarnie. Po wtóre zaś, oskarżony umniejszając swoją winę w zdarzeniu, w złożonych przed Sądem wyjaśnieniach wskazał, że w jego ocenie zdarzenie z 1 października 2019 roku nie wymagało interwencji Policji. Odmienny wniosek wyprowadziła zaś oskarżyciela prywatna M. F. (1), o czym powyżej.

Oskarżony M. B. (1) jest osobą pełnoletnią, doświadczoną życiowo, po jego stronie w dacie popełnienia przypisanego mu czynu, nie zachodziły okoliczności wyłączające lub ograniczające zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania postępowaniem.

Istniejąca sytuacja konfliktowa między rodzinami, czy działanie pod wpływem emocji,

nie pozwala na przyjęcie, iż znajdował się on w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Zdaniem Sądu, uwzględniając okoliczności zdarzenia, stopień winy oskarżonego nie jest wysoki.

Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu przez pryzmat jej kwantyfikatorów statutowanych w art. 115 § 2 k.k., Sąd uznał, że nie jest ona znaczna. Oskarżony naruszył dobro prawnie chronione jakim jest cześć i dobre imię innej osoby, równocześnie jednak Sąd miał na uwadze, że reakcja oskarżonego wynikała z niewłaściwego zachowania pokrzywdzonej, która jak wskazano zarzuciła J. B. niewydolność wychowawczą oraz nieumiejętność upilnowania własnego dziecka. Co więcej, oskarżony podjął interwencję na skutek informacji uzyskanych od żony, która przyprowadzając dziecko do samochodu poinformowała go o zdarzeniu, przekazując własną wersję, w tym rodzaj słów, które wówczas miały paść. Nie było więc tak, że działanie oskarżonego miało charakter zaplanowany czy nacechowany złą wolą, a zarazem by miało charakter niczym nieuzasadnionego wybryku. W ocenie

<p>Sądu było niewłaściwą rodzajowo, gdy chodzi o użyte słowa, próbą ochrony małżonki. Oskarżony, podobnie zresztą jak pokrzywdzona, działał pod wpływem nagłych emocji. Przy tym, jak wskazano między oskarżonymi, a pokrzywdzoną istnieje konflikt o innym podłożu aniżeli wychowanie i dobro dziecka, zaś zdarzenie z października 2019 roku było dla nich okazją do wzajemnych przykrości i arogancji. Równocześnie jednak działanie oskarżonego miało miejsce na terenie przedszkola, w obecności dzieci, wychowawcy oraz rodzica, a więc w miejscu gdzie nie powinno dochodzić do kłótni, zwłaszcza z użyciem słów powszechnie uznanych za obelżywe.</p>			
#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.4. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.5. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.6. Uniewinnienie	VI	M. F. (1)
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie odpowiedzialności karnej oskarżonej wzajemnie M. F. (1). Nie powtarzając przeprowadzonych powyżej rozważań wskazać należy, iż wersja oskarżycieli prywatnych wzajemnych, iż to oni są pokrzywdzonymi w sprawie na skutek popełnienia na ich szkodę przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. nie znajduje potwierdzenia w dowodach uznanych przez Sąd za wiarygodne. Jak wskazano wersja oskarżycieli wzajemnych jest w tym zakresie niespójna i nielogiczna. Podjęcie czynności prawnych zmierzających do obrony naruszonych			

praw, a więc wniesienie aktu oskarżenia nastąpiło po upływie blisko roku od zdarzenia, co zdaniem Sądu stanowi o przyjętej linii obrony. Doświadczenie życiowe wskazuje bowiem, iż w sytuacji, gdy dochodzi do naruszenia praw, rozsądną i oczekiwaną reakcją jest powiadomienie odpowiednich służb oraz zabezpieczenie dowodów. Po wtóre, o czym powyżej szczegółowo, przesłuchany w toku postępowania M. B. (1) wskazał, iż nie widział potrzeby zawiadomienia Policji o przebiegu zdarzenia. W konsekwencji w ocenie Sądu, zarówno depozycje oskarżonych, jak też ich zachowanie bezpośrednio po zdarzeniu, nie pozwalają na zaakceptowanie tezy oskarżenia. Z tych powodów, Sąd na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnił oskarżoną wzajemnie M. F. (1) od popełniania zarzucanego jej czynu.

KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
-----------	--------------------------------	--	-------------------------

J. B. M. B. (1)	II IV	Sąd mając na uwadze ustalenie, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny, a także postawę oskarżonej prezentowaną zarówno na etapie przedsądowy, gdy następnego dnia po inkryminowanym zdarzeniu wraz z mężem przeprosiła wychowawcę klasy i dyrektora za zaistniałą sytuację, jak i w toku całego postępowania, uznał, że zachodzą warunki do zastosowania art. 59 k.k. i odstąpienia od wymierzenia kary. W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie, w szczególności zaś niezbędność publicznego rozpoznania sprawy i pochylenia się nad zdarzeniem z udziałem oskarżonej J. B., w sposób dostateczny spełni swą funkcję wychowawczą, zapobiegając ponownemu popełnieniu przez nią czynu zabronionego. Stosownie zaś do treści art. 59 k.k. celem wzmocnienia powołanej wcześniej funkcji prawa karnego, Sąd na mocy art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonej J. B. na rzecz M. F. (1) 500 złotych tytułem nawiązki, uznając że środek kompensacyjny będzie wystarczającą prawnokarną reakcją na popełniony czyn przestępny.
--------------------	----------	---

Sąd mając na uwadze ustalenie, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny, a także postawę oskarżonego, który zarówno na etapie przedsądowym, jak też w toku postępowania dążył do ugodowego zakończenia postępowania, uznał, że zachodzą warunki do zastosowania art. 59 k.k. i odstąpienia od wymierzenia kary. W ocenie Sądu przeprowadzone postępowanie, w szczególności zaś niezbędność publicznego rozpoznania sprawy i pochylenia się nad zdarzeniem z udziałem oskarżonego, w sposób dostateczny spełni swą funkcję wychowawczą, zapobiegając ponownemu popełnieniu przez niego czynu zabronionego. Stosownie zaś do treści art. 59 k.k. celem wzmocnienia powołanej wcześniej funkcji prawa karnego, Sąd na mocy art. 46 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego M. B. (1) na rzecz M. F. (1) 500 złotych tytułem nawiązki, uznając że środek kompensacyjny będzie wystarczającą prawnokarną reakcją za popełniony czyn przestępny.

1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
7. Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
V VII	<p>Mając na względzie, iż w toku postępowania oskarżycielka M. F. (1) korzystała z pomocy prawnej pełnomocnika z wyboru, Sąd na podstawie art. 628 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z art. 621 §</p>		

1 k.p.k. zasądził od oskarżonych J. B. i M. B. (1) 1.164 złotych tytułem poniesionych kosztów procesu.

Orzekając o kosztach postępowania wywołanych wniesieniem wzajemnego prywatnego aktu oskarżenia, Sąd miał na względzie treść art. 632 pkt 1 k.p.k. zgodnie z którym w razie uniewinnienia oskarżonego koszty procesu ponosi oskarżyciel prywatny w zakresie przez siebie poniesionym i takie też orzeczenie zawarto w punkcie VII wyroku.

1Podpis

Sędzia Grzegorz Król